

Riks-Soupern : en måltid vid tomt bord /

Möller, Andreas,

*1700-1829 81 A Riks-dinéen eller Gourmandernes
national-convent.*

1830
Kiks = Soupern.

EN MÅLTID

VID

TOMT BORD.

AF

FÖRFATTAREN TILL RIKS-DINERN.

— — Pictoribus atque Poetis,
Qvidlibet audendi, semper fuit aequa potestas.
Horat. De arte poet.

STOCKHOLM,

L. J. HJERTA, 1830.

FÖRETAL.

Det är ett elakt förebud då Auctorn nödgas börja sitt arbete med en anhållan om Läsarens ursägt. Jag måste emedlertid beqväma mig härtill, emedan jag, emot min vilja, kommit att föra den Respective Läsaren bakom ljuset, i det jag på Titelbladet, det vigtigaste i hela Boken, inviterat honom på Souper. Jag har, ty värr, icke en rätt att framsätta. "Riks-Gourmanderne" hafva icke lemnat en enda bit ofrig, utan härjat rubb och stubb, så att man skäligen kan påstå, att de hållit ett verkligt "*Allhärjar-Ting.*" Jag tänkte aldrig att det så skulle gå, utan har haft uppriktig afsigt att anställa en Souper, såsom pendant till den Riks-Diné, som Läsa-

ren nyligen hållit till godo. Sak-kunnige personer hade föreställt mig att Etikettens lagar fordrade en sådan anrättning; och jag både ville och borde följa deras råd. Jag grep mig an — men — af en olycklig slump, som icke varit ovanlig vid andra patriotiska företag, har saken börjats i oriktig ända. Jag har nemligen gjort början med invitationen och dukningen. För rätterne, tänkte jag, blifver väl råd. Men jag får nu dyrt ångra detta förhastande. Jag ser med förskräckelse de respective Gästerne samlade för att få del af den annonserade Riks-Soupern; bordet står dukadt, ljusen äro tända; allt ser så högtidligt ut som om *"det skulle blifva ett dundrande kallas;"* — och jag har likväl icke en enda munsbit att framsätta! Kan man vara i värre förlägenhet? Jag

är högst perplex, och beder tusen gånger — —

"För tunnor tusan!" — tackes den gunstige Läsaren helt ogunstigt utbrista — "Hvad är detta för narri! Att invitera folk på Souper, och icke gifva dem en enda matbit! Är du rasande Auctor!"

Blif dock icke ond, min Läsare! Jag rår ju icke därför — Riks-Gourmanderne — —

"Har du icke åtminstone en sup och en smörgås; Jag har gått ända hemifrån och till Boklådan; och är till råga på olyckan ovan vid vägen. Hör du Auctor! det suger mig — har du icke åtminstone en sup och en smörgås."

Ack, Läsare — om det vore att tillgå, skulle du gerna få. Bränvin

finnes här, Gudi klagadt, mer än
nog; men ett par af Oppositionens
Ledamöter hafva nyligen "kommit
"upp i smöret," så att på smörgåsar
numera är föga att tänka. Allt är
konträrt.

"Detta går dock alltför långt. Tror
"Du, Auctor, att man kan lefva af
"bara väder? Har du då ingen ting
"i köket?"

Nej, ingenting annat än en kok-
bok; ty det har äran vara ett lag-
bundet kök, fastän tomt.

*"Hvad båta Lagar och Constitu-
"tioner, der ingenting finnes att äta?"*

Tyvär icke mycket; men till he-
la det obehagliga "manquementet" äro
Riks - Gourmanderne skuld, som å
Riksens vägnar lagt vantarne på allt.
Du tackes sjelf erinra dig, min vär-

daste Läsare, hvad Salig Oppositionen i listiden brukade säga:

"Staten förtär allt hvad som finns!"

Jag tror, att det bekommer honom väl; ty den starka aptiten är ett tecken att han har hälsan. Men att vi sjelfva, i följe häraf, måste på ett patriotiskt sätt inskränka vår egen lofliga matlust, och icke så noga räkna på en Souper mer eller mindre, måste du, min Läsare, såsom en resonlig man, medgifva.

"Jag börjar inse att du är oskyldig, min kära Auctor, ehuru visserligen magen ännu dervid har sina skrupler. Det var lycka, att du kunnat någorlunda ursägta min förhastade invitation, emedan det hade sett högst illa ut, om Auctorn och Läsarn hade råkat i grät, och

"skiljts åt som ovänner, i sjelfva
"Företalet, då sådant vanligen plä-
"gar inträffa först vid Bokens slut.
"Men hvarmed skola vi nu fördrif-
"va aftonen? Har du något att
"skratta åt?

Ingenting annat, än min egen lof-
liga person, i fall Läsaren behagar
hålla tillgodo. En Vård vid tomt
bord får underkasta sig allt.

"Nej, bättre upp! Vet du ingen
"lustig anekdot om det långa Con-
"ventet? Ju löjligare, desto bättre.
"Kan du förmå oss att skratta så
"att magen hoppar, så får denna be-
"tydande person åtminstone motion
"för aftonen, och kan sägas hafva
"varit på Bal i stället för Souper.
"Tänk efter!"

Jag vill försöka. Om de respecti-

ve Gästerne behaga sätta sig omkring det dukade, men tyvärr mattomma, bordet, så vill jag sjunga en poetisk historia om *Den Gäckade Ifvern*. I fall Läsaren täcktes hålla bas, så blefve effecten bättre. Var obligeant och tag plats, så gripa vi verket an.

ve Gasterne bebaga sälla sig om-
kring det dukade, men tyvärr man-
tomma bordet, så vill jag säga en
poetisk historik om den Gästens
Yngre. I all läsaen tärkes hålla
här, så hofve effekten bättre. Var
obligant och tag plats, så gripa vi
verket an.

EN RÖSTS PLURALITET,

ELLER

DEN GÄCKADE IFVERN.

En Satir i Femton Bitar.

I.

INLEDNING.

Ett gammalt Land, "så långt afsides.
Som pepparn växer," känner jag.
Der hålles äfven Herredag *)
Och öfver Statens bästa strides,
Precist som här. En Legion **)
Af patrioter disputerar.
Sig trötta först, och se'n votera
Om hvem som mäst har haft reson.

*) Så kallades Riksmöten i fordna dagar, då endast Herrar dervid fingo tala. Man hade då "*bundit munnen till på dem tröskade*," hvilket var högst ochristligt, emedan här finnas andra utvägar att få dem till att tala.

**) Legio var deras namn, ty de voro "*många*."

Der drifves allt med nit och split,
Ty träta håller menskan vaken.
"Fy baj!" — — Dock hvad gör det till saken
Att en drar hit, en annan dit?
Det något stojande kan vålla,
"Men gör ej ondt," min Läsare;
Så framt de höga Dragande
Hvarandra ej i lufven hålla.

Ett stort Convent med pomp och gamman,
Hvart tolfte år der samlar sig.
Som Läsarn, jag förundrat mig,
"Att man så sällan träder samman;"
Men det är bäst, ju mera sällan
Man folkets Ombud får i fällan.

Man alla samlade personer
Vid dessa Möten delar in
I fyra stora Divisioner:
Reson och skäl dertill vet Hin.
Förmår du inse hvad för gagn
Den Storskifts-delningen kan göra?
Kanhända Staten, som en vagn,

Man bäst på fyra hjul kan köra.
Den liknelsen har rimlighet!
Hvars Ekipaget är, man vet;
Men hvem är upphöjd på kuskbocken?
Jo, der i höjden, får man se
Två muntra passagerare:

Ministern, med respect — och *Kocken*.

De sitta der i värdigt mak.

Och Folket? Folket fått den lotten

Att, rätt beqvämt, sitta bak

Uppå en plats benämnd Hundsvotten.

Oppositionen under hänger,

Som Gaffel, och beställsamt slänger.

Hon har sig sjelf placerat så,

De höga åkande att trygga,

Och patriotiskt förebygga,

"Att allt ej baklänges må gå."

Den skulle synas temligt dum,
Som, i sin enfald, ville spörja
Hvi *Kocken* fått så nobelt rum;
Han skall *de Fyra Hjulen* smörja,
Då *Kusken*, under det han kör,

Dem pipa eller gnälla hör *).
Men hvem får hålla Smörjeburken?
Det är en klar och afgjord sak:
Han hålles alltid af den Lurken,
Som ödet har placerat bak!

"Hur drages vagnen?" fråga många,
Går han med hästkraft eller ånga?
Jag som ej vet det, Läsare,
Får derföre om ursäkt be.
Man påstått, att han "stilla står";
Men utan skäl; ty att han går,
Den syndarn vet som efterst sitter
Och skumpar så att hjertat spritter.
Vid hvarje klatsch, han helt betagen,
Slår begge händerna för magen,
Och skriker: "Kusk! Hollah! Hollah!"
"Kör sakta uti backarna!"

Nu Läsarn, som förnuftig man,
Bör tydligt finna af allt detta,

*) Hvem känner icke det gamla Brocardicum: Smör-
ja hjulet, går det lätt; muta Domarn, får det
rätt!:

Att stora Riken väl man kan
I bredd med Ekipager sätta;
Och detta kanske dager sprider
På den idén från fordna år,
Att Folket, då det framåt skrider,
På Fyra aldrig säkrast går.

Vid ett Convent af sådan art,
Som icke längese'n fick ända,
Patriotismen tog en fart,
"Att knappt hon kunde återvända *)."
Der höllos trettitusen tal,
Och drefs en lika mängd intriger.
Det ger kredit åt Folkets val,
Samt röjer att kulturen stiger.
I dessa Riks-Intrigers mängd
Var en i synnerhet befängd.
Må Sångmön kunna skratten svälja,
Då nu hon går att den förtälja.

*) *Allzuviel ist ungesund*, säger ett Tyskt ordspråk,
som äfven kunde lämpas till patriotiska experi-
menter.

KLÄRKERNE *).

Ibland Conventets Divisioner
Var en, som syntes blott bestå
Af genialiska personer
Med långa svarta Mantlar på.
Det var ett koteri af värde,
Ty det bestod af idel Lärde.
De hette KLÄRKER, "mente väl,"
Med munter håg, och rundligt födde.
De sade skälmskt — fast sjelfva gödde:
"Man hör blott tänka på sin själ!"
Hvad mängd "bemantlade" personer!
Då dessa Riks-Ljus tändes opp,
Det syntes liksom landets hopp
Stod' lik bland svarta Geridoner.

*) Af stafningsättet röjes, att detta namn betecknar något helt annat, än ordet *Klerk* i vårt land, hvarest man ofta får se Publika Handlingar börja med de högtidliga orden: "*Vi efterskrifne (!) Grefvar, Friherrar, Biskopar, Klerkeri, med mera sådant.*"

Med detta dystra yttre skick
Hvad skulle de vid Mötet göra?
Jag undrat, att en sorgdrägt fick
Conventets goda lynne störa;
Men KLÄRKEN höll sig fast i leken,
Ty, enligt väl försvarad sats,
Han hade "gammal häfd" på plats
Vid Herredagen och vid Steken *).
Hur kunde dock en sådan thes
På ett förnuftigt sätt förklaras?
Jo, ingen ingen dårskap ges,
Som ej med lärdom kan försvaras!
Och du bör känna, Läsare,
Att skaran rättvist var feterad
För lärdom, ty man jemnt fick se,
Att hon i allt "var utstuderad".
Man vet, uti begynnelsen
Att Muserne ha varit tio;
Men Klärkerne ha tagit en,

*) Urminnes häfd kallas i Politiken *Legitimitet*
och är der, liksom i Juridiken, ett högst viktigt
genus probandi.

Med stöd af Lag — i Tionde —
Och allså återstå blott nio.
Häraf du finner, Läsare,
Det ingen menniska bör klandra,
Att de ä' lärdare än andra.

Af hvad de uttänkt hålles bäst
En vigtig ekonomisk lära:
"Att breda remar bör man mäst
Utaf sin nästas läder skära."
Man ej det minsta undra må,
Att på sin plats de värdigt stodo;
Ty intet de så väl förstodo,
Som konsten till att stilla stå.

De tänkte ganska väl och rätt,
Att "ändringar gå sällan lätt,"
Men att, med aldra minst besvär,
Kan allt förblifva som det är.
Som Tiden dock, "för nyhet böjd,"
Ej sällan våra öden skiftar,
Och ofta, under yster fröjd,
Med sina breda vingar hviftar,

Att dammet ryker långt för Hin *)
Af folk som man har pudrat in;
Så ansåg denna Skaran sig
I mera svårt och farligt krig
Mot tiden, vexlingarnes herre,
Än mot Hin Håle, fastän värre.

*) Detta kallas, hos vissa godkända Författare, *Demagogiskt yrväder, fantisk yra* o. s. v.

3.

INDRAGNING-S-MAKTEN.

"Hvem är då Tiden?" — frågar man.
Det skall en mäktig Genius vara,
Med vingar, att han räknas kan
"Till dem som flyga och som fara."
Han rastlös som Planeten svingar:
Hvem stänger väl hans valda stråt?
Han svänger väldigt sina vingar,
Och bjuder världen: *marche framåt!* *)

Af Dyrkare han har en skara,
Som ständigt sjunger om hans bud.
(Den dyrkan lika god kan vara,
Som att ha Buken till sin gud).
En Sångartropp af egen art —
Som, ej om kärleken och våren,
Men blott om *Tiden och dess fart*

*) Verlden lyder dock icke alltid kommando, utan
"ger sig god tid." En och annan *Marche forcée*
inträffar väl stundom; men vanligen sker framskri-
dandet efter 1791 års Tåg-Ordning.

Hörs qvåda — liksom Brandvaks-Corpsen!
Jag tror de kalla sig *Gazetter* *)
En Brandvakt, hvilken stolt sig sätter
Högt öfver Stadens Väktar-tropp:
Som, "aktsam uppå Tidens lopp,"
Kring slott och kojor höjer tonen,
Samt skriar ut, med drygt besvär,
För "sofvande ibland Nationen,"
"Hur mycket klockan slagen är;"
Och hvilken — tro det hvem som vill —
För äran blott och ej för maten,
Sju år i förväg säger till
När eld skall blifva lös i staten.

Det qvittar våra Städer lika
Hur deras Brandvaks-Barder skrika;
Men annorlunda seden är
Med dem, hvarom jag talar här.
Ty den, som sömnen stör med tjut,
Flux "drages in" förutan prut.

*) Dessa ropa alltid på "*Tidens kraf och Tidens fordringar*," så att man skulle kunna tro det *Tiden* håller Riks-Discont.

Hvarhän? Af hvem? Och på hvad sätt?
Det kan jag ej förklara rätt.
Nog af, att han *per aures* tages,
Och, *mit Gewalt*, afsides drages,
Samt tystas ned med lock och pock;
Och *vill er nicht so muss er doch*.
Den seden skaffar lugn i trakten,
Och har till namn: *Indragnings-makten*.

Det än en vis och nyttig sed,
Som skaffar ro i landets sköte.
Som mycket annat dock han led
En svår attack vid detta Möte.
Ty Tiden, liksom mången man,
Så högt som möjligt vill besjungas.
Han lät förstå: det går ej an,
Att mina dyrkare betungas!
Hvad hindrar, att de ej få skrika
Och "sjunga ut" — bäst de förmå?
Mig, inföll Mängden, gör det lika,
Ty jag, gunås, är döf ändå *);

*) Döfhet, som är en envis sjukdom, var ganska allmän i landet, så att man ofta, då man "talte reson" med folket, kunde märka, att det "icke hörde — åtminstone på det ena örat."

Det kommer endast derpå an
Hvad Rådet härom säga kan.

4.

RÅDETS PROPOSITION.

Men Rådet tänkte: stiger skriket,
Får ingen öronljud i Riket.
Dock — "man vill andra folkslag likna"
Det tänkte sen — "à la bonheur!"
"I fria länder ingen bör
Med våld förhindras från att kikna."
Det alltså frågan föreslog
Vid Mötet, der man företog
Så långsam discusion om saken,
Att slutligt ingen mer var vaken.
Då alla skrupler så fått ro,
Det återstod ej något mera,
Än att åtæslumpen sig förtro,
Det är med annat ord: — VOTERA.

Det bättre varit, tycker jag,
Om straxt Conventet fått förslag

Att sätta sig kring Rikens Taffel,
Och om beslutet spela raffel.
Med mera hast och mindre prat
Man vunnit så ett resultat. —
"Men sådan nyhet ej sig bar
"Förutan Lagarnes kassering;"
Ty allt Hasard-spel aflyst var,
Med undantag af blott Votering.

5.

SANCT ROCHUS.

Hur det vid röstningen gick till
Bland Klärkerne, jag nämna vill.
De andra trenne Divisioner
Voterade som vederbör,
Då ändtligt Klärkernes plutoner
In pleno togo saken för.
De Högsta "*suto omkring bordet,*"
De andra höllos på distance, — *)
Då, med en *prise de contenance,*
Sanct Rochus, deras chef, tog ordet:
"I Bröder! Nu vi skola spela
"Den Tiden med dess Satans "kraf,"
"Ett fuffens, hvilket ej skall fela
"Att störta dess humör i qvaf.
"Hon spridt den önskan ut i trakten,

*) I Klärkernas Sessions-Sal hade endast de förnämste säten omkring ett stort bord midt på golfvet, der de höllo "*Tisch-Reden*" för Statens bästa. Det lägre Klärkeriet fick stå och hålla tal "*uppåt väggarne.*"

"Att — har man nånsin hört på Hin —

"Att draga in — att draga in —

"Att draga in — Indragnings-makten.

"Om denna makten gifver vika,

"Försvinner snart vår goda lott;

"Då hvar och en mot synd får skrika,

"Fastän han *Veniam* ej fått *).

"Nej, Bröder — må vi spelet drifva,

"Att frågan må förkastad blifva!

"Om annan utgång saken får,

"Blir segren *Tidens* — skadan *vår*.

"Dessutom anförtror jag Eder,

"Sub rosa här, och på min heder,

"Att Rådet sjelf till sitt förslag

"Lär hysa föga stort behag."

Se der ett gammalt lofligt bruk:
Om mängden en magnat skall lyda,
Han bör sin sak, om den är sjuk,
Med Maktens namn i tysthet pryda.

*) Han mente förmodligen *Venia concionandi*.

I F R A R N.

"Hvaba! — Det var ett skäl af vigt —
"Skrek nu en Frater, och sig höjde —
"En tölp jag vore, om min pligt
"Mot Rådet jag en stund fördröjde.
"Godt folk! Vi äro ju nog många,
"Att här "*förnuftet ta tillfånga.*"
"Se'n är det lätt att skrida till
"Hvad oråd Rådet äska vill.
"Ja — fortfor kan, samt slog sitt sköte,
Och hastigt bort åt dörren lopp —
"Jag vill ta rocken af min kropp,"
"Och gå dess önskingar till möte." *)

Så sagdt och gjordt! Kaftanen vränger
Han af sin kropp med ifrig hast,
Och genom dörrn, med häftigt kast,
Den svarta manteln blindvis slänger.

*) Jag hoppas, att Läsarn icke anser dessa ord såsom någon citation utur ett af våra Riksdags-Tal, emedan, uti ett af dessa, verkligen ett sådant uttryck nästan ordagrannat förekommit.

Det säges, att en stor person,
Väl pudrad in samt röd och trinder,
Jon Blund, med en Deputation,
Fick plagget bums kring sina kinder.
Han utanföre anländt just,
Och nös dervid till allmän lust.
Jag svarar likväl ej härför,
Då detta ej till Sagan hör.

”*Se*, säger *SIFVERT* — sådant var
Det namn, som denna *Ifrarn* bar —
”*Se*,” säger han, och stolt sig vänder
Bar-armad emot klärkeri't, —
”En föresyn för folk och Ständer,
”Att aldrig hålla på en bit!”
Så talar han, och börjar vrida
På sina byxor hit och dit,
Liksom han längre tänkte skrida
I prof på sitt lojala nit.

”*För tusan!* — hörs *Sanct Rochus* ropa —
”*Confrater*, hör då opp, hör opp!
”*Vi sett tillräckligt allihopa,*

*"Att du är nit till själ och kropp,
"Ger du bort byxorna och västen,
"Och lika patriotiskt resten,
"Skall Rådet sjelf, jag räds, bele
"Sin patriot i negligé."*

E D E N.

Så Rochus. Men på Brödra-ringen
Confraterns gerning intryck gör.

I svarta laget finnes ingen,

Som ej exemplet hjertligt rör.

Ett enda glöd snart andra tänder;

Men prisvärdt nit för långt kan gå.

Se här exempel deruppå!

Ty Bröderna, med sträckta händer,

På bord och bänkar genast klifva,

Och svärja högt, i festlig ring:

Att allt, som kunde gifvas, gifva

Och hålla uppå ingenting:

Att allt bevilja utan prut,

*Och aldrig Rådet afslag vålla *).*

Så svor man eden, och, till slut

Man äfven svor *att honom hålla.*

*) Man kan här af sluta, att Klärkerne hade starkt anlag för en art politisk epidemi, som kallas *Ultratism.*

VOTERINGS-PROPOSITIONEN.

Med hög triumf-mine, sätter då
Confrater SIFVERT sig att bida,
Hur den votering skulle gå,
Hvartill nu Laget synes skrida.
Först blef — på gammalt lofligt sätt —
För syn skull, frågan *discuterad*.
En talte trögt, en annan lätt,
En tredje dumt; som inspirerad
En fjerde, och en femte sist,
(Det var en gammal Fosforist)
Han talte djupt och höglärdt, så
Att ingen sig förstod derpå.
Han teg till slut, och svindel fick,
Då det för högt i vädret gick.
Men aldrig sist tog ROCHUS tonen,
Och sporde högt, men något snar,
Om Confusionen slutad var?
Förstås, han mente *Discussionen* *).

*) "*Är discussionen slutad?*" — frågar vanligen ett Riksstånds Taleman, innan man skrider till åtgärderne för beslutets fattande.

Då denna fråga genast blef,
Acclamatione, högt bejakad,
Vardt nu, som Lagen föreskref,
Voteringsfrågan klart utstakad;
(Ty lagligt skulle allting gå!)

Den lydde uti korthet så:

"Skall Makten att dra andra in,

"Nu sjelf, till slutet dra åt Hin?

"Om Ja här råkar till att vinna,

"Skall hon, förbjude Gud, försvinna:

"Men vinner Nej: — victoria!

"Får Dragnings-Makten längre dagar,

"Och kan oss fritt, som hon behagar.

"Per nasum och per aures dra!

9.

N I T E T.

Två lotter ges åt hvar och en,
Med *nej* den ena, *ja* den andra,
Och hela skaran börjar sen
Till "*Lyckopottan*" radvis vandra.
Hvar svartklädd Broder synes dit,
Med djup och vördsam bugning, klifva;
Men alla, (hör!) i sällsamt nit,
Ses *begge* sina lotter gifva.
Det skedde ej af corruption,
Men blott och bart af devotion;
Ty eden som de gjort, dem ledde
"*Att gifva allt som kunde ges.*"
Det snart af Läsaren skall ses,
Till hvilken ofärd sådant ledde.

Ett felsteg kan ju hända många,
Helst då förnuftet är tillfånga;
Och tanken alltid fångslas bör,
Då en Votering tages för.

Hvem har väl då att göra mera,
Än bara blunda och votera?

Nu, Läsare, en stund vi lemna
Voteringen och sådant mer;
Och jag emedlertid vill nämna
Hvad utanför i rummet sker.

HIN HÅLE.

Då den votering för sig gick,
För slutna dörrar, som man brukar;
En man, i skälmskt och listigt skick,
Igenom förmaksdörren hukar.
Då han försigtigt tittat in,
Och ingen menska varseblifver,
Han sagta in i rummet klifver; —
Det ingen annan var än Hrn.
Han lägger fingret på sin näsa,
Och ser så högst politisk ut,
Som ödets bok kan kunnat läsa
Från början till dess sista slut.
Hvad skulle han dock här besörja?
Lär mången i sin enfald spörja.
Men säkert det ej Läsarn flyr *),

*) Läsarn täckes ursägta, att jag här, för rimet skull, brukat ordet *fly* i samma mening som det stundom förekommer i Latinet, nemligen under betydelsen af *undfalla*.

Det står t. ex. hos Cicero, in Verrem: "Non me fugit, vetera exempla pro fictis fabulis jam haberi."

Att HIN, som folket allmänt sade,
(Lik andra stora Herrar), hade
Vid detta möte stort bestyr.
Han i kabalen var en bjesse,
Och alltså ingen undra lär,
Att han bevakat äfven här,
Som annorstädes, sitt intresse.

Nu börjar han, med tankfull håg
Och sagta röst, en monolog.

"Hvad lycka, att min anda äger

"Den stora makt att skåda in

"I lyckta rum — så ordar HIN —

"Och se hvad folket gör och säger!

"Nu har, nu har jag klärkeri't,

"Som ständigt höres mig förtala

"Med vanligt "theologiskt nit" — *)

"Nu har jag det — uppå det hala!

"Sin ofärd det nu sjelf bereder,

"Då alla både *nej* och *ja*

"I urnan lägga; sådant leder

*) Odium Theologicum — hvarifrån Himlen oss alla
middeligen bevara!

"Ju prompt till *vota paria* *).
"Ett enda *ja*, som jag vill föra
"Behändigt uti urhan ner,
"Skall streck i deras räkning göra;
"Och kraftigt jag mig hämnad ser.
"Intrigens styrka re'n är väpnad,
"Och hastigt skall, till deras häpnad,
"*En enda rösts pluralitet*"
"Ge "*Tidens önskan*" verklighet.
"All hämnd är ljuf — och hälst mot alla
"Som oss med idel öknamn kalla.
"En man som *Jag* de titulera
"För Leviathan, Satanas,
"För en Tyrann, en Riks-Karbas,
"En Demagog, och sådant mera.
"Det genom mærg och ben kan gå,
"För ärligt folk, att skymfas så.
"Här finnes knappt en Bond-Kaplan,
"Knappt en Adjunct i hela stan,
"Som ej mig skäller ut på baken.

*) De flesta Läsare känna, att detta betyder: *lika många nej, som ja.*

"Jag borde föra öfver saken

"Besvär i Consistorio;

"Men sådant lönar sig, kan tro!

"Dock modet jag ännu ej mist'. —

"Den skrattar bäst, som skrattar sist.

"Det sägs ej strafflöst, skall man se,

"Att Fan är "*un mauvais sujet*,"

"Men nu det fordras att fundera

"Hur en så ökänd man, som jag,

"Skall kunna okänd practisera

"Mig in bland dem, på ljusan dag."

INVESTITUREN.

Då Hix, vid dessa orden, tystnar,
Han går på tå till dörrn och lyssnar,
Fastän han kände väl förut,
Att Röstningen ej än var slut.
Nu, *par hazard*, han varseblifver
På golfvet SIFVERTS mantel lagd —
"Ha! — ropar han, i bakslug ifver,
"Der ligger medlet för min bragd!
Med hast kan nu Kaftanen tager,
Och honom varligt på sig drager,
Samt skrufvar till en helig mine,
Bemängd med ett papistiskt grin —
Och, då Investiturn var slut,
Han som en Munk precis såg ut.

SLAG I SAKEN.

Förklädd i denna Riks-habit,
Han öppnar djerft och sig begifver
Med bugning in i KLÄRKERIT,
Der allt var blindt af lutter ifver.
Som röstningen gick då som bäst,
Blef föga märkt den nya gäst.
SANCT ROCHUS blott, med hastig blick
Och ännu hastigare nick,
Brast ut, som Läsaren väl vet:
"Ni kommer sent Ers Vördighet!"
Lät se'n Voteringslappar gifva,
Och hördes sagta föreskrifva
Den komne, som ej sällan sker,
Hvad röst han borde lägga ner.

HIN lofvar allt, och motser säll
På gamla dar ett dugtigt gäll.

Voteringen alltjemt går på.
Se der i ändan utaf troppen

Nu smyger SIEVERT fram på tå;
Han ock, "med rocken utaf kroppen,"
Voterar som de andra gjort, —
Men som han frös, så gick han fort.
Uti hans fotspår och koftan,
Går HIR, vid all förställning van;
Och bland Voterings-sedlarna
Han smyger illslugt ner sitt ja.

VOTERINGS-URNAN.

Har Läsarn en Votering sett?
Det är en högtid, värd att skåda —
Ett tågande som ofta ledt
Conventets Alfvar uti våda.
Dervid, man påstår, efter grill
Bli ödets runor ofta skurna: —
Hör på, hur Klärkerna redt till
Symboliskt sin *Voterings-Urna*.
I Salens fond ett altar var,
Som en högtidlig Bildstod bar.
Men gissa hvars? Ej Pythias,
Apollos eller Cynthias!
Det var ej Bachi eller Pans,
Ej Momi, ännu mindre Fans.
Minervas då, som alla dar
De Lärda hjelpt med spjut och kask?
Nej Läsare, hvad tycks! — det var
PANDORA med sin öppna Ask! *)

*) Jag behöfver icke erinra derom, att *Pandora*,
som i Grekiska Fabelläran nämnes, blef af Jupiter

Då en Votering skulle ske,
Man alla Klärkerna fick se
Till altar't bataljons-vis klifva,
Att hvar sin lott i asken gifva.
Det gick med sans i rad i rad —
Och stundom man en likpsalm qvad.
Det hölls en sådan procession
På hvarje häftig Discussion.

skickad från himlen ned till jorden med en till-
sluten Ask, innehållande idel olyckor och lands-
plågor. *Epimetheus* hade den oförsigtigheten att
öppna Asken. Straxt uthoppade *Corruptionen*,
Fronderiet, *Odium Theologicum*, *Lycksökeriet*,
Otacksamheten, *Egennyttan*, *Lättjan* med d.
flera laster som plåga vår jord.

DISCUSSIONEN.

Ty Discussionen föreställer

En patriotisk Lands-batalj,
Der mången synes, då det gäller,
En mes, fastän han fått medalj.
I fejden mången "*tar till benen,*"
Fastän i akt att *stampa* blott.
Att stenas borde bli hans lott;
Men hvem vill kasta första stenen!
En sed, som icke är att klandra,
I dessa slag, består deri
Att Kämparne, i raseri,
Dock aldrig slå ihjäl hvarandra.
De aldrig söla sig i blod,
Men "*tvåla till hvarandra bara.*"
De "*hugga*" väl, med hurtigt mod,
Men blott "*i vädret,*" utan fara.
Ej krutrök öfver striden står,
Men "*dunst i ögonen*" man får.
Der kämpa tappert små och stora,
Fast utan risque, min Läsare;

Ty allt hvad hjelten kan förlora
I striden — är Concepterne.

Er Bärserk, nämnd *Opposition*,
I kifvet aldra värst huserar.
Som *Briareus* *) han sqvadroneerar,
Tar aldrig eller ger pardon.
Alltså en *Todtenkopf* **) han är,
Fast *Murrkopf* ***) ock han kallas plär.
Han svänger vildt sin långa glafven,
Som verlden skulle gå i kras.
Men vanligt han tillfånga tas,
Blir *in effigie* begrafven;
Och en Voterings-procession
Till griften följer hans person.

*) En Jätte, i Grekiska Mythologien, med hundra armar och femtio hufvuden. Han tillhörde Oppositions-partiet då Giganterne skulle bestorma Olympen, men, "kom sedan upp i smöret." I anseende till sina många hufvuden, visste han naturligtvis aldrig rätt, hvad han ville. *Chompré, Dictionnaire de la Fable.* 163.

**) Så kallades, under krigen i början af detta sekel, en Husar-tropp, till hvars grundsatser det sådes höra, att aldrig begära eller lemna pardon.

***) *Murrkopf* kallas den som knotar deröfver, att icke Donau flyter vid Berlin och Spree vid Wien.

SURPRISEN.

Det föga underligt kan vara,
Att folk, som tröttat läpparna,
Till slutet börja orden spara,
Och yttra bara *nej* och *ja*,
För mera mak man mest dem skrifer
På lappar, som förtäckt man gifver
I asken den Belätet bär.
Då Röstningen till ända är,
För fosterlandets väl, till slut
Pandoras ask man tömmer ut.

Så skedde äfven nu, se'n alla
Gjort vid Voteringen sin pligt.
"Hvad rösters mängd ur asken falla!"
Skrek Rochus — "Det syns underligt!"
"Men räknom! Sextifem med Ja,
"Och här med Nej, blott sextifyra!"
"I hafven röstat uti yra,
"Godt folk, — Hvad slut skall sådant ta?
"Hvad harm! "En Rösts Pluralitet"

"Har Tiden för sin önskan vunnit!
"Och ingen mensklig hjerna vet
"Hur den triumfen hon har hunnit.
"Man borde lysa er i bann — —

"Ack — afbröt HIN, och straxt tog an
En helig mine — "Jag tror att felet
"De goda Klärkernas ej är;
"Ty visst — om Tiden gynnats här —
"Har Satan varit med i spelet."

Das Bild ist ein ganzes Bild
Ob man wirklich kann ist
Das den Himmel den den Himmel
Das beide zwei er ist — —

Das — — — — —
Das — — — — —
Das — — — — —
Das — — — — —
Das — — — — —

Das — — — — —
Das — — — — —
Das — — — — —
Das — — — — —
Das — — — — —

Inches

1 2 3 4 5 6 7 8

9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

2 3 4 5 6 7 8

9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

2 3 4 5 6 7 8

9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

2 3 4 5 6 7 8

9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

2 3 4 5 6 7 8

9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

2 3 4 5 6 7 8

9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

2 3 4 5 6 7 8

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

